

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA
3.Kf.27.390/2008/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Bitá-Petrik és Társai Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Kozma György ügyvéd által képviselt Orosháza Város Önkormányzata (5900 Orosháza, Szabadság tér 4-6.) felperesnek a jogtanácsos által képviselt **Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság** (1024 Budapest, Margit krt. 85.) alperes ellen közbeszerzési ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. április 24. napján kelt 25.K.35.122/2006/9. számú ítélete ellen az alperes 10. sorszám alatt bejelentett fellebbezésére meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, az alperes D.682/5/2006. számú határozatát részben megváltoztatja és a kiszabott bírság mértékét 800.000 (nyolcszázezer) forintra mérsékli, ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 35.000 (harmincötezer) forint együttes első-másodfokú részperkölséget.

A kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Közbeszerzési Értesítő részére 2006. július 12-én adta fel ajánlati felhívását a közbeszerzésekről szóló 2003. évi CXXIX. törvény (a továbbiakban: Kbt.) VI. fejezete szerinti nyílt eljárás megindítására a Délkeleti Kapu III. Oktatási Decentrum eszközbeszerzésére, amely három különféle részből állt. A részajánlat-tétel lehetőségét biztosította, az összességében legelőnyösebb ajánlat bírálati szempontját választotta. Az egyéb információk 12. pontjában tájékoztatta az ajánlattevőket, hogy a Kbt. 254. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek bekövetkezése esetén élni kíván a tárgyalás lefolytatásának lehetőségével. A tárgyalással kapcsolatos feltételeket a (3) bekezdésben foglaltak szerint fogja közölni az ajánlattevőkkel. Arra az ajánlattevői kérdésre, hogy az ajánlati felhívásban az esetleges tárgyalási fordulóra való utalás azt jelenti-e, hogy azt az ajánlatkérő eldöntötte, vagy csak megfontolás tárgyává teszi, a felperes azt válaszolta, hogy a Kbt. 254. § értelmében, ha az e paragrafusban foglalt feltételek fennállnak, élni kíván a tárgyalás lehetőségével. Az oktatási épület, fogadóépület, internetkávézó és sportcentrum bútorainak beszerzését magában foglaló második részre a ... (a továbbiakban: kérelmező) 9.885.364 forint nettó ajánlati árával szemben a 11.372.600 forint ajánlati árat adó ...-t hirdette ki a felperes nyertesnek, míg a technológiai berendezések beszerzésére vonatkozó harmadik rész nyertese a ... lett, amelynek ajánlati ára 790.000 forinttal volt magasabb a kérelmező által megajánlott ajánlati áránál. A felperes nem élt a tárgyalás lefolytatásának lehetőségével. A beszerzés második részére a szállítási szerződést a nyertes ...-vel 2006. december 19-én kötötte meg.

Az ajánlatkérőnek a második és harmadik részre vonatkozó döntése ellen a kérelmező jelentett be jogorvoslati kérelmet, amelyben arra hivatkozott, hogy annak ellenére, hogy mindkét részre fennálltak a Kbt. 254. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt feltételek, a tárgyalás lefolytatását az ajánlatkérő jogsértően mellőzte, így e két részre hozott döntés megalapozatlan.

Az alperes D.682/5/2006. számú határozatával megállapította, hogy a felperes megsértette a Kbt. 246. § (2) bekezdését és ezért 1.000.000 forint pénzbírság megfizetésére kötelezte. Döntését azzal indokolta, hogy bár a Kbt. 254. § (1) bekezdése az ajánlatkérő döntésére bízta a tárgyalás kezdeményezésének lehetőségét, abban az esetben, amikor az ajánlati felhívás összeállításakor mégis úgy dönt, hogy a Kbt. 254. § (1) bekezdésében írt feltételek bekövetkezése esetén élni kíván a tárgyalás lefolytatásának lehetőségével, majd azt nem teljesíti, jogsértést követ el, mert az ajánlati kötöttség ránézve is beáll. Bírság kiszabását a súlyos jogsértés miatt indokoltnak tartotta, az összeg meghatározásánál figyelemmel volt a közbeszerzés értékére és az időközi szerződéskötés ténye miatt a jogsértés reparálhatatlanságára.

A felperes elsődleges kereseti kérelme az alperes határozatának megváltoztatására és annak megállapítására irányult, hogy a terhére rótt jogsértést nem követte el. Másodlagosan, a jogsértés esetleges megállapítása esetén, a határozat bírságot kiszabó rendelkezésének megváltoztatását, a bírság kiszabásának mellőzését kérte egyrészt azért, mert a jogsértés reparálható lett volna, hiszen az eljárás nyerteseivel a szerződést nem kötötte meg, másrészt azért, mert a kiszabott bírság nem áll arányban a jogsértés súlyával. A jogsértéssel összefüggésben azzal érvelt, hogy a „tárgyalni kíván” szóhasználatból következően a tárgyalás tartásának lehetőségét és nem kötelezettségét kötötte ki. Utalt a Fővárosi Ítéltábla egy - álláspontja szerint analógiaként alkalmazható - ítéletére, amely jogi álláspontját alátámasztja. Sérelmezte, hogy az alperes a szerződéskötés 2006. október 4. napjára történő halasztásáról szóló értesítést úgy tekintette, mintha a szerződéskötésre ebben az időpontban sor került volna.

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát megváltoztatta, a felperes terhére megállapított jogsértésre és bírság kiszabására vonatkozó rendelkezéseket mellőzte, az alperest a felperes perköltségének megfizetésére kötelezte. Indokai szerint az ajánlati felhívásban a tárgyalás tartására vonatkozó kitétel a kijelentő mód ellenére kívánságot, vágyat, óhajt rögzített, mellyel a felperes nem zárta ki a tárgyalás kezdeményezését, nem mondott le erről a törvényi lehetőségről, de azt magára nézve kötelezően nem írta elő, ezért nem követett el jogsértést, amikor tárgyalást nem folytatott le. A bírság kiszabására vonatkozó határozati rendelkezést önállóan is jogszabálysértőnek minősítette, mert az alperes a tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, tévesen és iratellenesen indult ki abból a feltételezésből, hogy a szerződés megkötésére sor került.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel annak megváltoztatása és a felperes keresetének elutasítása, valamint költségei megállapítása iránt. Határozatában foglalt érvei változatlan fenntartásával vitatta az elsőfokú bíróságnak a kiírásra alkalmazott nyelvtani értelmezését azzal, hogy a kijelentő mód az az igemód, amely kifejezi, hogy valamely cselekvés, történés valóságos, illetve ilyennek tekinthető, míg a kijelentő mondat megállapítást, kijelentést tartalmaz, ezért a helyes nyelvtani értelmezés alapján is el kellett volna utasítani a felperes elsődleges keresetét. A bírsággal kapcsolatosan azzal érvelt, hogy a jogsértés reparálhatatlanságát a szerződéskötés időpontját elhalasztó okiratra, valamint arra alapította, hogy a felperes annak ellenére, hogy együttműködési kötelezettség terheli, és a Kbt. 317. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 6. § (1) bekezdése külön is kimondja az ügyfél kötelező jóhiszemű eljárását, nem tájékoztatta arról, hogy a szerződéskötésre végül is nem került sor.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A Kbt. 246. § (2) bekezdésének értelmében a nyílt és meghívásos eljárásban az ajánlatkérő a felhívásban és a dokumentációban meghatározott feltételhez, az ajánlattevő pedig - a 254. § szerinti kivétellel - az ajánlatához kötve van. A felperes ajánlati felhívásának egyéb információk 12. pontjában rögzítette, hogy a Kbt. 254. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek bekövetkezése esetén élni kíván a tárgyalás lefolytatásának lehetőségével. Ezt a döntését a hozzá intézett kérdésre megismételte. Az elsőfokú bíróság - az alperessel egyezően értelmezve az ajánlati kötöttség tartalmát - a feltétel megfogalmazásának módjából kiindulva értelmezte az „élni kíván” szó jelentését, és jutott arra a következtetésre, hogy a felperes csak a tárgyalás lefolytatásának lehetőségét, nem pedig kötelezettséget írt elő a maga számára. A másodfokú bíróság ezt az érvelést nem osztotta.

A Kbt. 254. § (1) bekezdése lehetővé teszi az ajánlatkérő számára, hogy az ajánlatok 81. § (4) bekezdése szerinti értékelését követően meghatározott feltételek fennállása esetén tárgyalást kezdeményezzen, melyre irányuló szándékát a tárgyalásra való írásbeli felhívás megküldésével jelzi az ajánlattevőknek. A felperes ebbéli szándékát, eltérően a törvény adta kezdeményezés lehetőségétől, nem a törvényi feltételek felmerülésekor, a Kbt. 254. § a)-d) pontjában előírt feltételek valamelyikének bekövetkezésekor, hanem saját, diszkrecionális döntése következtében az ajánlati felhívásában kikötötte. E kikötésnek - függetlenül a megfogalmazás módjától - csak abban az esetben van értelme, ha az ajánlatkérő magára nézve azt kötelezőnek tekinti. Egyéb esetben szükségtelen, hiszen a törvényi előírások minden előzetes kikötés nélkül, biztosítják az ajánlatkérő számára a tárgyalás kezdeményezésének lehetőségét. Nincs relevanciája ezért a szóhasználat nyelvtani értelmezésének, mert ezzel a döntésével a felperes az ajánlati felhívás részévé tette - a törvényi feltételek bekövetkezésének esetére - a tárgyalás kezdeményezését, lemondott arról a jogáról, hogy a tárgyalás kezdeményezésének lehetőségéről csak az ajánlatok Kbt. 81. § (4) bekezdése szerint elvégzett értékeléseket követően döntsön.

Az alperes helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesnek már nincs választási lehetősége, a 254. § (2) bekezdésében foglalt feltételek esetén - mely a perbeli esetben bekövetkezett - tárgyalást kellett volna kezdeményezni. Ennek elmaradása jogsértő magatartás a felperes részéről.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a bírság kiszabását illetően az alperes határozata nem jogszerű. A másodfokú bíróság, figyelemmel a jogsértés elkövetésére, érdemben vizsgálta a bírság alkalmazásának jogszabályi feltételeit. Megállapította, hogy az alperes az ügyben lehetséges, a bírság kiszabásának és összezszerűsége meghatározásának alapjául szolgáló mérlegelési szempontokat feltárta. Ezek között egy olyan körülményt értékelt a felperes terhére, amelyről bebizonyosodott, hogy nem felelt meg a tényeknek. A felperes okirattal igazolta ugyanis, hogy a beszerzés második részének nyertesével nem kötötte meg a szerződést a jogorvoslati eljárás befejezéséig, a határozat meghozataláig, ezért az összezszerűség megállapításánál az alperes által értékelt egyik körülmény, nevezetesen a reparálhatóság, nem felelt meg a valóságnak. A másodfokú bíróság ezért az alperes által kiszabott bírság mértéket indokolatlannak tartotta.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta, az alperes határozatát a Kbt. 348. § (5) bekezdésében biztosított megváltoztató jogkörénél fogva részben megváltoztatta, és a kiszabott bírságot mérsékelte, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A túlnyomórészt sikeresen fellebbező alperes részperkötségének megfizetésére a Pp. 78. § (1), (2) és 79. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a felperest.

A peres felek személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986 (VI.26) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. október 22. napján

Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. előadó bíró,

Dr. Szőke Mária s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő